A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (második tanács)

2015. január 21.*

„Verseny — Erőfölénnyel való visszaélés — Repülőtéri szolgáltatások piaca — Panaszt elutasító határozat — Az 1/2003/EK rendelet 13. cikkének (2) bekezdése — Az ügy valamely tagállami versenyhatóság általi elbírálása — A panasz prioritási okokból való elutasítása — A versenyhatóságnak az érintett ágazatra vonatkozó nemzeti jogszabályra tekintettel lefolytatott vizsgálat alapján versenyjogi következtetéseket levonó határozata — Indokolási kötelezettség”

A T-355/13. sz. ügyben,

az **easyJet Airline Co. Ltd** (székhelye: Luton [Egyesült Királyság], képviselik: M. Werner és R. Marian ügyvédek)

felperesnek

az **Európai Bizottság** (képviselik: A. Biolan és F. Ronkes Agerbeek, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

támogatja:

a **Luchthaven Schiphol NV** (székhelye: Schiphol [Hollandia], képviselik: J. de Pree, G. Hakopian és S. Molin ügyvédek)

beavatkozó,

a felperes által a Luchthaven Schiphol ellen a repülőtéri szolgáltatások piacán tanúsított állítólagos versenyellenes magatartás miatt benyújtott panaszt elutasító, 2013. május 3-i C(2013) 2727 végleges bizottsági határozat (COMP/39.869 – easyjet/Schiphol ügy) megsemmisítése iránti kérelme tárgyában,

A TÖRVÉNYSZÉK (második tanács),

tagjai: M. E. Martins Ribeiro elnök, S. Gervasoni (előadó) és L. Madise bírák,

hivatalvezető: C. Kristensen tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2014. szeptember 26-i tárgyalásra,

meghozta a következő

* Az eljárás nyelve: angol.

Ítéletet

A jogvita alapját képező tényállás

1 A felperes easyJet Airline Co. Ltd egy egyesült királysági légitársaság, amely az Európai Unióban jelentős tevékenységet folytat, többek között az amszterdami (Hollandia) Schiphol repülőtéren mint kiindulási és célállomáson.

2 2008. szeptember 11-én a felperes két panaszt nyújtott be a Nederlandse Mededingingsautoriteithez (holland versenyhatóság, a továbbiakban: NMa) az amszterdami Schiphol repülőteret üzemeltető Luchthaven Schiphol NV-vel (a továbbiakban: Schiphol) szemben, a 2008. november 1-je óta alkalmazandó légiközlekedés-védelmi díjakkal és utaskiszolgálási díjakkal kapcsolatban. Az első panaszt a Wet Luchtvaart (légiközlekedési törvény, a továbbiakban: WL) 8.25f. cikke (1) bekezdésének rendelkezései alapján, a második panaszt pedig a Mededingingswet (versenytörvény, a továbbiakban: MW) 24. cikkének rendelkezései és az EUMSZ 102. cikk alapján nyújtotta be.

3 2008. november 20-án a felperes újabb panaszt nyújtott be az NMa-hoz a Schiphol által 2009. április 1-je óta alkalmazandó légiközlekedés-védelmi díjakkal és utaskiszolgálási díjakkal kapcsolatban a WL 8.25f. cikke (1) bekezdésének rendelkezései alapján (a továbbiakban: harmadik panasz).

4 2008. december 19-én az NMa a felperes első panaszát mint késedelmest elutasította. Egyébiránt tájékoztatta a felperest arról, hogy a második panasz kivizsgálását a harmadik panasz elbírálásának eredményeire várva felfüggesztette.

5 A 2009. július 14-i határozatban az NMa a harmadik panaszt elutasította azzal az indokkal, hogy a felperes nem bizonyította, hogy a Schiphol által 2009. április 1-jétől alkalmazott díjak sértik a WL rendelkezéseit, és különösen a költségek függvényében történő díjszámítás, a hátrányos megkülönböztetés tilalma és a díjak ésszerűségének elveit. A felperes e határozattal szemben keresetet nyújtott be, amelyet a Rechtbank Rotterdam (rotterdami kerületi bíróság) a 2010. november 25-i ítéletében elutasított. Ezt követően a felperes ezen ítélettel szemben fellebbezést nyújtott be a College van Beroep voor het bedrijfslevenhez (közigazgatási fellebbviteli bíróság gazdasági ügyekben), majd elállt attól.

6 A 2009. december 16-i határozatában az NMa elutasította a második panaszt. Arra az álláspontra helyezkedett, hogy a felperes által előterjesztett különböző panaszok közös jellemzőkkel rendelkeznek, és hogy a 2009 áprilisában hatályba lépő díjak alapvetően nem különböznek a 2008 novemberében hatályba lépő díjaktól. Ráadásul úgy vélte, hogy a WL 8.25d. cikkének (2) és (3) bekezdésében meghatározott hátrányos megkülönböztetés tilalmának és az ésszerű jellegnek a fogalma megegyezik az európai versenyjogban (EUMSZ 102. cikk) és a nemzeti versenyjogban (MW 24. cikk) meghatározott elvekkel. Továbbá emlékeztetett arra, hogy a 2009. július 14-i határozatában a WL rendelkezéseit az uniós bíróságok EUMSZ 102. cikkre vonatkozó ítélkezési gyakorlatának megfelelően értelmezte. Egyébiránt megjegyezte, hogy az érintett piac meghatározása, amelynek a versenyjogi rendelkezések alapján elvégzett vizsgálat keretében eleget szokott tenni, a jelen ügyben nem szükséges, mivel vélelmezte, hogy a Schiphol gazdasági hatalmi helyzetben van. Ebből arra következtetett, hogy a 2008 novemberében hatályba lépő díjaknak az EUMSZ 102. cikk tekintetében való vizsgálata ugyanarra az eredményre vezetne, mint a harmadik panasz vizsgálata, következésképpen a második panaszt a prioritások megállapítására vonatkozó politikája alapján elutasította. A felperes nem indított keresetet ezen határozattal szemben.

7 A felperes 2011. január 14-én panaszt nyújtott be az Európai Bizottsághoz az [EK] 81. és [EK] 82. cikkben meghatározott versenyszabályok végrehajtásáról szóló, 2002. december 16-i 1/2003/EK tanácsi rendelet (HL 2003. L 1., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 2. kötet, 205. o.) 7. cikke alapján. Azt állította, hogy a Schiphol által meghatározott díjak hátrányosan

megkülönböztető jellegűek és aránytalanok, illetve sértik az EUMSZ 102. cikket. Egyébiránt megjegyezte, hogy az NMa-hoz több panaszt is benyújtott, de úgy véli, hogy az NMa egyetlen olyan végleges határozatot sem fogadott el, amely a versenyjogi panaszok megalapozottságát állapította volna meg.

8 2012. december 18-án a Bizottság arról tájékoztatta a felperest, hogy a panaszát az 1/2003 rendelet 13. cikkének (2) bekezdése alapján el fogja utasítani, azzal az indokkal, hogy valamely tagállami versenyhatóság már foglalkozott az üggyel. A felperes a Bizottságnak a 2013. január 31-én kelt levéllel válaszolt.

9 2013. május 3-án a Bizottság elfogadta a felperes panaszát az 1/2003 rendelet 13. cikkének (2) bekezdése alapján elutasító C(2013) 2727 végleges határozatot (a továbbiakban: megtámadott határozat). Egyébiránt úgy vélte, hogy a panaszt mindenesetre európai uniós érdek hiányában is el lehetne utasítani azzal az indokkal, hogy az NMa által levont következtetésekre tekintettel az EUMSZ 102. cikk megsértése bizonyításának csekély a valószínűsége.

Az eljárás és a felek kérelmei

10 A Törvényszék Hivatalához 2013. július 4-én benyújtott keresetlevelével a felperes előterjesztette a jelen keresetet.

11 A felperes azt kéri, hogy a Törvényszék:

– semmisítse meg a megtámadott határozatot;

– a Bizottságot kötelezze a költségek viselésére.

12 A Bizottság azt kéri, hogy a Törvényszék:

– utasítsa el a keresetet;

– a felperest kötelezze a költségek viselésére.

13 A 2013. október 4-én benyújtott beadványában a Schiphol kérte, hogy a Törvényszék eljárási szabályzatának 115. cikke alapján a Bizottság kérelmeinek támogatása végett az eljárásba beavatkozhasson. A Törvényszék második tanácsának elnöke 2013. december 10-i végzésével megengedte a Schiphol számára, hogy beavatkozzon a Bizottság kérelmeinek támogatása végett.

14 A Schiphol azt kéri, hogy a Törvényszék:

– utasítsa el a keresetet;

– a felperest kötelezze a költségek viselésére.

Az ügy érdeméről

15 A felperes keresetének alátámasztására két jogalapra hivatkozik. Elsősorban azt állítja, hogy a Bizottság tévesen alkalmazta a jogot, és nyilvánvaló mérlegelési hibát követett el, amikor arra az álláspontra helyezkedett, hogy a panaszát az 1/2003 rendelet 13. cikke (2) bekezdésének rendelkezései alapján elutasíthatja. Másodsorban azt állítja, hogy a megtámadott határozat elégtelen indokolást tartalmaz.

Az 1/2003 rendelet 13. cikke (2) bekezdésének alkalmazását érintő téves jogalkalmazásra és nyilvánvaló mérlegelési hibára alapított, első jogalapról

16 A felperes egyrészt azt állítja, hogy a Bizottság tévesen alkalmazta a jogot akkor, amikor arra az álláspontra helyezkedett, hogy az NMa az 1/2003 rendelet 13. cikke (2) bekezdésének rendelkezései értelmében már foglalkozott a panaszával, holott az említett panaszt prioritási okokból elutasították. Másrészt úgy véli, hogy a Bizottság tévesen alkalmazta a jogot és nyilvánvaló mérlegelési hibát követett el akkor, amikor az NMa-nak egy olyan panasszal kapcsolatos határozatára támaszkodott, amely nem az uniós versenyjogi szabályokra tekintettel lefolytatott, hanem a nemzeti légiközlekedési jogra vonatkozó vizsgálat tárgyát képezte.

17 Előzetesen emlékeztetni kell arra, hogy az EUMSZ 105. cikk (1) bekezdésében az EUMSZ 101. cikk és az EUMSZ 102. cikk alkalmazásának biztosításával megbízott Bizottság kötelessége az uniós versenypolitika meghatározása és végrehajtása, és e tekintetben diszkrecionális jogkörrel rendelkezik a panaszok elbírálása során (lásd: 2013. október 16-i Vivendi kontra Bizottság ítélet, T-432/10, EU:T:2013:538, 22. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). A Bíróság továbbá emlékeztetett arra, hogy az 1/2003 rendelet 13. cikke és (18) preambulumbekezdése a versenyhatóságok hálózatába tartozó nemzeti hatóságok részére annak biztosítása érdekében biztosított széles mérlegelési jogkört fejezi ki, hogy az ügyek e hálózaton belül legmegfelelőbb módon kerüljenek elosztásra (2012. február 14-i Toshiba Corporation és társai ítélet, C-17/10, EBHT, EU:C:2012:72, 90. pont). Az EUMSZ-ben a versenypolitika meghatározása és végrehajtása tekintetében a Bizottság számára biztosított szerepre tekintettel tehát a Bizottság az 1/2003 rendelet 13. cikkének alkalmazása során is széles mérlegelési mozgástérrel rendelkezik.

18 Az uniós érdek értékelésére vonatkozó ítélkezési gyakorlat azonban emlékeztetett arra, hogy a Bizottság diszkrecionális jogköre nem korlátlan. A Bizottságnak ugyanis a panasszal kapcsolatos teendőkről való döntéskor valamennyi releváns jogi és ténybeli körülményt figyelembe kell vennie. Különösen arra köteles, hogy alaposan megvizsgálja a panaszos által tudomására hozott ténybeli és jogi körülmények összességét (lásd: 2001. május 17-i IECC kontra Bizottság ítélet, C-450/98 P, EBHT, EU:C:2001:276, 57. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

19 E tekintetben az állandó ítélkezési gyakorlatból az tűnik ki, hogy amennyiben az intézmények széles mérlegelési jogkörrel rendelkeznek, az uniós jogrend által a közigazgatási eljárás vonatkozásában előírt biztosítékok tiszteletben tartásának még nagyobb jelentősége van, és hogy e biztosítékok között szerepel többek között a hatáskörrel rendelkező intézmény azon kötelezettsége, hogy alaposan és pártatlanul vizsgálja meg az ügy valamennyi releváns körülményét (lásd: 2008. december 17-i HEG és Graphite India kontra Tanács ítélet, T-462/04, EBHT, EU:T:2008:586, 68. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Mindazonáltal az uniós bíróságnak a Bizottság részére a panaszok elbírálása terén elismert diszkrecionális jogkör gyakorlására vonatkozóan végzett felülvizsgálata nem indíthatja e bíróságot arra, hogy a Bizottság által végzett értékelést a sajátjával helyettesítse, hanem e felülvizsgálat célja annak ellenőrzése, hogy a vitatott határozat nem alapul-e helytelen ténymegállapításokon, illetőleg hogy nem valósít-e meg téves jogalkalmazást vagy nyilvánvaló értékelési hibát, vagy pedig nem jelent-e hatáskörrel való visszaélést (lásd: 2010. december 15-i CEAHR kontra Bizottság ítélet, T-427/08, EBHT, EU:T:2010:517, 65. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

20 A Bizottságnak az 1/2003 rendelet 13. cikkének (2) bekezdése alapján hozott határozatának bírósági felülvizsgálata annak ellenőrzésére irányul, hogy a vitatott határozat nem alapul-e helytelen ténymegállapításokon, és hogy a Bizottság nem alkalmazta-e tévesen a jogot, nem követett-e el nyilvánvaló mérlegelési hibát, illetve nem élt-e vissza a hatáskörével, amikor azt állapította meg, hogy valamely tagállami versenyhatóság már foglalkozott a panasszal. Emlékeztetni kell viszont arra, hogy a tagállami versenyhatóságok határozatainak felülvizsgálata kizárólag a nemzeti bíróságok hatáskörébe tartozik, amelyek az uniós versenyszabályok alkalmazása terén lényeges szerepet töltenek be.

Az első jogalapnak a téves jogalkalmazásra alapított, első részéről

21 A felperes azt állítja, hogy az ügy valamely tagállami versenyhatóság általi elbírálásának az 1/2003 rendelet 13. cikkének azon (2) bekezdése értelmében vett fogalmát, amely a Bizottság számára lehetővé teszi a panasz elutasítását, az említett rendelet 5. cikke rendelkezéseinek fényében kell értelmezni, amely meghatározza, hogy az említett hatóság milyen fajta határozatokat fogadhat el. Következésképpen csakis akkor tekinthető úgy, hogy ez a hatóság foglalkozott az üggyel, ha ez a hatóság előzetes vizsgálat alapján legalább arról határozott, hogy az intézkedés nem indokolt. Ezzel szemben nem tekinthető úgy, hogy ugyanez a hatóság e rendelet 13. cikke (2) bekezdésének rendelkezései értelmében foglalkozott az üggyel, ha prioritási okokból csupán elutasította azt. Ezt az értelmezést a versenyhatóságok hálózatán belüli együttműködésről szóló bizottsági közlemény (HL 2004. C 101., 43. o., a továbbiakban: a versenyhatóságok hálózatán belüli együttműködésről szóló közlemény) 20. pontjának rendelkezései is alátámasztják.

22 A Bizottság és a beavatkozó vitatja a felperes érveit.

23 Az 1/2003 rendelet 13. cikkének (2) bekezdése értelmében „[a] tagállam versenyhatósága vagy a Bizottság elutasíthatja a megállapodás, a társulás döntése vagy a magatartás ellen hozzá érkezett olyan panaszt, amellyel más versenyhatóság már foglalkozott”.

24 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint valamely uniós jogi rendelkezés értelmezéséhez nemcsak annak megfogalmazását, hanem szövegkörnyezetét, és annak a szabályozásnak a célkitűzéseit is figyelembe kell venni, amelynek az részét képezi (lásd: 2005. június 7-i VEMW és társai ítélet, C-17/03, EBHT, EU:C:2005:362, 41. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2010. október 26-i Németország kontra Bizottság ítélet, T-236/07, EBHT, EU:T:2010:451, 44. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

25 Ezen elvek fényében kell megvizsgálni, hogy az 1/2003 rendelet 13. cikkének (2) bekezdésében szereplő „panasz[…], amellyel más versenyhatóság már foglalkozott” kifejezést úgy kell-e érteni, hogy az lehetővé teszi a Bizottság számára a panasz elutasítását akkor, amikor valamely tagállami versenyhatóság prioritási okokból már korábban elutasította ugyanezt a panaszt.

26 Elsősorban kitűnik, hogy az arra adandó válasz, hogy a Bizottság elutasíthat-e egy olyan panaszt, amelyet valamely tagállami versenyhatóság prioritási okokból már korábban elutasított, az 1/2003 rendelet 13. cikke (2) bekezdésének szó szerinti értelmezéséből levezethető, tekintettel arra, hogy a „panasz[…], amellyel más versenyhatóság már foglalkozott” kifejezés értelme világos. E tekintetben meg kell jegyezni, hogy ez a kifejezés tág jelentéssel bír, hiszen magában foglalhat minden olyan panaszt, amellyel egy másik versenyhatóság már foglalkozott, bármilyen eredményhez is vezetett. A jogalkotó tehát úgy határozott, hogy e cikk hatályát nem korlátozza kizárólag a valamely más versenyhatóság határozatának tárgyát képező panaszok eseteire.

27 Másodsorban úgy tűnik, hogy a fenti 26. pontban elfogadott értelmezés megfelel az 1/2003 rendelet általános rendszerének is. Ugyanis az említett rendelet 13. cikkének (2) bekezdését az (1) bekezdése rendelkezéseinek fényében kell értelmezni, amelyek kimondják, hogy a Bizottság elutasíthatja a panaszt, ha az üggyel valamely más tagállami versenyhatóság foglalkozik. Kitűnik tehát, hogy nem az számít, hogy az említett versenyhatóság milyen intézkedést hoz a panasz kivizsgálása alapján, hanem az, hogy e versenyhatóság azt megvizsgálta.

28 A fenti 26. pontban elfogadott értelmezést az 1/2003 rendelet (18) preambulumbekezdése is alátámasztja, amely e rendelet 13. cikkére utal (Toshiba Corporation és társai ítélet, fenti 17. pont, EU:C:2012:72, 90. pont), és amely kimondja, hogy „ez a rendelkezés nem gátolhatja meg a Bizottságot abban, hogy egy panaszt a közösségi érdek hiánya miatt elutasítson – amint azt a Bíróság joggyakorlata alapján elismerten megteheti –, még akkor sem, ha más versenyhatóság nem jelezte szándékát arra, hogy foglalkozzon az üggyel”. Mivel ugyanis a Bizottság a panaszt a közösségi érdek

hiánya miatt elutasíthatja, még akkor is, ha azzal valamely tagállami versenyhatóság nem foglalkozott, következésképpen elutasíthatja az említett hatóság által megvizsgált, de az e hatóság által hozott, prioritási okokból való elutasító határozat tárgyát képező panaszt.

29 Az 1/2003 rendelet rendelkezéseinek végrehajtására irányuló, a versenyhatóságok hálózatán belüli együttműködésről szóló, a felperes által hivatkozott közlemény is alátámasztja a fenti 26. pontban elfogadott értelmezést. Az említett közlemény 20. pontja ugyanis kimondja, hogy „[az említett rendelet] 13. cikkében a »foglalkozik az üggyel« kifejezés nem pusztán azt jelenti, hogy más hatósághoz is nyújtottak be panaszt, hanem azt, hogy a másik hatóság a saját nevében vizsgálja vagy vizsgálta az ügyet” [nem hivatalos fordítás]. A tagállami versenyhatóság által levont következtetésre vonatkozóan viszont nem ad útmutatást. E közlemény 22. pontja pedig kifejezetten azzal a feltevéssel foglalkozik, amikor a panaszt valamely versenyhatóság megvizsgálta, de az ügy érdemi vizsgálatától eltérő okokból elutasította, példaképpen arra az esetre hivatkozva, amikor a hatóság a jogsértés bizonyításához szükséges bizonyítékokat nem tudta begyűjteni, és megjegyzi, hogy rugalmasságot kell tanúsítani, lehetővé téve valamely más hatóság számára, hogy maga folytasson vizsgálatot és foglalkozzon az üggyel. A Bíróság egyébiránt elismerte a versenyhatóságok részére az ügyek legmegfelelőbb elosztásának biztosítása érdekében biztosított széles mérlegelési jogkört, az említett rendelet 13. cikkének (1) bekezdését illetően kimondva, hogy az egyes hatóságok jogosultak – és nem kötelesek – elutasítani az eléjük terjesztett panaszt, amennyiben egy másik hatóság már ugyanezen ügyben eljár (Toshiba Corporation ítélet, fenti 17. pont, EU:C:2012:72, 90. pont).

30 A felperesnek az 1/2003 rendelet 5. cikkére alapított érvei nem vonhatják kétségbe a fenti 26. pontban elfogadott értelmezést.

31 A felperes azt állítja, hogy az 1/2003 rendelet 13. cikkének (2) bekezdését az említett rendelet 5. cikke rendelkezéseinek fényében kell értelmezni, amely a tagállami versenyhatóságok azon jogkörére vonatkozik, hogy egyedi ügyekben alkalmazhatják az EUMSZ 101. cikket és az EUMSZ 102. cikket. Véleménye szerint a Bizottságnak nem szabad elutasítania egy panaszt akkor, ha ugyanezen panasz nem képezte valamely tagállami versenyhatóságnak az e rendelet 5. cikkében meghatározott határozatának tárgyát. Szerinte a jelen ügyben az NMa 2009. december 16-i határozata nem tekinthető az ezen utóbbi cikk alapján elfogadott határozatnak, mivel „valamely nemzeti versenyhatóságnak megengedett azon maximumnál is kevesebbet jelent, amely annak megállapítása, hogy részéről semmilyen intézkedés nem indokolt”, hiszen az NMa nem vizsgálta meg, hogy valamely tilalom feltételei teljesültek-e.

32 Az 1/2003 rendeletnek a jogkörökkel foglalkozó II. fejezetébe tartozó 5. cikkének rendelkezései meghatározzák, hogy a tagállami versenyhatóságok milyen határozatokat hozhatnak az EUMSZ 101. cikk és az EUMSZ 102. cikk egyedi ügyekben való alkalmazásakor. Az említett rendelet 5. cikkének első bekezdése így meghatározza, hogy ezek az érdemben határozó hatóságok – saját kezdeményezésükre vagy panasz alapján – a következő határozatokat hozhatják: előírhatják a jogsértő magatartás befejezését, ideiglenes intézkedéseket rendelhetnek el, kötelezettségvállalásokat fogadhatnak el, és pénzbírságot, kényszerítő bírságot vagy a nemzeti joguk által biztosított egyéb szankciót szabhatnak ki. E rendelet 5. cikkének második bekezdése szerint „[a]mennyiben a birtokukban lévő információk alapján a tilalom feltételei nem teljesülnek, olyan határozatot is hozhatnak, hogy részükről semmilyen intézkedés nem indokolt”. Arra a kérdésre válaszképpen, hogy a nemzeti versenyhatóságok fogadhatnak-e el az EUMSZ 101. cikk vagy az EUMSZ 102. cikk megsértésének hiányát megállapító határozatot, a Bíróság kimondta, hogy ugyanezen rendelet 5. cikkét úgy kell értelmezni, hogy az kimerítő jelleggel meghatározza az e hatóságok által elfogadható határozatokat (2011. május 3-i Tele2 Polska ítélet, C-375/09, EBHT, EU:C:2011:270, 19–30. pont).

33 Az 1/2003 rendeletnek az együttműködésre vonatkozó IV. fejezetébe tartozó 13. cikkének (2) bekezdése azonban kizárólag azt írja elő, hogy a panasszal egy másik versenyhatóságnak már kellett foglalkoznia, azt azonban nem, hogy az szükségképpen határozat tárgyát képezze (lásd a fenti 26. pontot). Ennélfogva, amint a Bizottság a megtámadott határozatban megjegyezte, ez a rendelkezés nem

feltétlenül követeli meg azt, hogy a panaszt elutasító tagállami versenyhatóság határozatot hozzon. Következésképpen, még ha feltételezzük is, hogy a panasz valamely tagállami versenyhatóság által prioritási okokból való elutasítása nem minősül az 5. cikk értelmében vett határozatnak, a Bizottság ilyen esetben alkalmazhatná a 13. cikk (2) bekezdésének rendelkezéseit.

34 Másodlagosan az NMa 2009. december 16-i határozata mindenesetre az 1/2003 rendelet 5. cikke második bekezdésének alapján elfogadott határozatnak tekinthető. Amint azt a Bizottság állítja, ez a rendelkezés ugyanis minden olyan esetet lefed, amelyben valamely tagállami versenyhatóság arra az álláspontra helyezkedik, hogy a rendelkezésére álló információk alapján nem állapíthatja meg, hogy valamely tilalom feltételei teljesülnek, anélkül hogy ne lenne szükség előzetes vizsgálati intézkedésekre. Márpedig a jelen ügyben, mivel a 2009. december 16-i határozatában úgy tekintette, hogy a 2009 áprilisától alkalmazott díjaknak az EUMSZ 102. cikkre tekintettel való vizsgálata ugyanarra az eredményre vezetne, mint a harmadik panasz vizsgálata, és mivel ennélfogva a prioritási politikájának megfelelően elutasította a második panaszt, az NMa szükségképpen úgy vélte, hogy a tilalom feltételei nem teljesülnek. Ráadásul az az álláspont, hogy a valamely tagállami versenyhatóság által hozott, a panaszt prioritási okokból elutasító határozat az említett rendelet 5. cikke második bekezdésének rendelkezései alapján elfogadott határozatnak minősül, megfelel a fenti 32. pontban hivatkozott Tele2 Polska ítéletnek (EU:C:2011:270), amelyben a Bíróság úgy ítélte meg, hogy ez a cikk kimerítő jelleggel felsorolja a nemzeti hatóság által elfogadható határozatok fajtáit. Egy eltérő értelmezés a tagállami versenyhatóságok azon lehetőségének megvonását eredményezné, hogy prioritási okokból a panaszt elutasító határozatot hozzanak, jóllehet a nemzeti versenyhatóságok hivatkoznak ilyen okokra, amikor többé-kevésbé formális megszüntető határozatokat hoznak. Következésképpen a fenti 26. pontban elfogadott értelmezés megfelel e rendelet 5. cikke rendelkezéseinek, mivel a Bizottság elutasíthat egy határozatot azzal az indokkal, hogy az már valamely tagállami versenyhatóság prioritási okokra hivatkozó, elutasító határozatának tárgyát képezte.

35 Végül a fenti 26. pontban elfogadott értelmezés megfelel a 13. cikk (2) bekezdése mechanizmusának, amely szintén kimondja, hogy valamely tagállami versenyhatóság elutasíthatja a panaszt, ha azzal a Bizottság már foglalkozott. Mivel az állandó ítélkezési gyakorlat elismerte, hogy a Bizottság prioritási okokból a panaszt elutasító határozatot hozhat (lásd például: Vivendi kontra Bizottság ítélet, fenti 17. pont, 22–25. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat), valamely tagállami versenyhatóság is elutasíthat egy olyan panaszt, amelyet a Bizottság ilyen okból korábban elutasított.

36 Harmadsorban kitűnik, hogy a fenti 26. pontban elfogadott értelmezés összhangban áll az 1/2003 rendelet egyik fő céljával, vagyis az uniós versenyszabályok alkalmazása hatékony decentralizált rendszerének megteremtésével. Az említett rendelet (6) preambulumbekezdéséből ugyanis kitűnik, hogy „a közösségi versenyszabályok hatékony alkalmazásának biztosítása érdekében a tagállamok versenyhatóságainak az alkalmazásban fokozott mértékben részt kell venniük.” E rendelet (15) preambulumbekezdése egyébiránt úgy rendelkezik, hogy „a Bizottságnak és a tagállamok versenyhatóságainak együttesen ki kell alakítaniuk a közösségi versenyszabályokat szoros együttműködésben alkalmazó hatóságok hálózatát”. Ugyanezen rendelet tehát véget vetett a korábbi központosított rendszernek, és a szubszidiaritás elvének megfelelően a tagállami versenyhatóságok nagyobb mértékű részvételét hozta létre, felhatalmazva őket e célból az uniós versenyjog alkalmazására (2007. március 8-i France Télécom kontra Bizottság ítélet, T-339/04, EBHT, EU:T:2007:80, 79. pont). „Annak biztosítása érdekében, hogy az ügyekkel a hálózaton belül a legmegfelelőbb hatóság foglalkozzon” a szóban forgó rendelet (18) preambulumbekezdése kimondja, hogy „olyan általános rendelkezést kell hozni, amely lehetővé teszi a versenyhatóság számára az adott ügynek olyan indokkal történő felfüggesztését vagy lezárását, hogy egy másik hatóság már foglalkozik vagy már foglalkozott azzal, mivel az a cél, hogy minden egyes ügyet egyetlen hatóság kezeljen”.

37 Ezzel szemben a felperes által javasolt értelmezés, amely azzal járna, hogy a Bizottságot szisztematikusan a panasz megvizsgálására kényszerítené minden olyan esetben, amikor valamely tagállami versenyhatóság megvizsgálta a panaszt, de nem fogadott el az 1/2003 rendelet 5. cikkének rendelkezéseiben meghatározott határozatot, vagy ha prioritási okokból elutasító határozatot hozott,

nem lenne összeegyeztethető az említett rendelet 13. cikke (2) bekezdésének céljával, vagyis a hatékonyság érdekében az európai versenyhálózaton belül a források optimális elosztásának megteremtésével.

38 Ezenkívül kitűnik, – amint azt a beavatkozó megjegyezte – hogy a felperes által javasolt értelmezés ellentétben áll az 1/2003 rendelet előkészítő munkálataival. A Szerződés 81. és 82. cikkében meghatározott versenyszabályok végrehajtásáról szóló tanácsi rendeletre vonatkozó COM(2000) 582 végleges bizottsági javaslat indokolása ugyanis azt mutatja, hogy a 13. cikk célja a felesleges munkavégzés és a többszörös panasztétel veszélyének megszüntetése volt.

39 Végül, amint a Bizottság hangsúlyozza, a felperes által javasolt értelmezés ellentétben állna az 1/2003 rendelet 6. cikkének rendelkezéseivel, amelyek értelmében a nemzeti bíróságok hatáskörrel rendelkeznek az EUMSZ 101. cikk és az EUMSZ 102. cikk alkalmazása terén. A Bizottság arra kötelezése, hogy szisztematikusan megvizsgáljon minden olyan panaszt, amelyet a tagállami versenyhatóságok prioritási okokból elutasítottak, ugyanis a Bizottságra ruházná az említett hatóságok határozatainak felülvizsgálatára vonatkozó jogkört, amely a nemzeti bíróságok kizárólagos hatáskörébe tartozik. Bár az említett rendelet valóban létrehozta a Bizottság és ezen hatóságok közötti együttműködési mechanizmust (Tele2 Polska ítélet, fenti 32. pont, EU:C:2011:270, 26. pont), de nem írt elő olyan mechanizmust, amely szerint a Bizottság lépne a nemzeti bíróságok helyébe, amelyek az uniós versenyszabályok alkalmazása terén lényeges szerepet töltenek be (lásd a Szerződés 81. és 82. cikkében meghatározott versenyszabályok végrehajtásáról szóló tanácsi rendeletre vonatkozó COM(2000) 582 végleges bizottsági javaslat (7) preambulumbekezdését).

40 Tehát mind az 1/2003 rendelet szövegéből és rendszeréből, mind pedig a rendelet célkitűzéséből az tűnik ki, hogy a Bizottság valamely panasz elutasításához jogszerűen támaszkodhat arra az indokra, hogy valamely tagállami versenyhatóság korábban prioritási okokból már elutasította e panaszt. Következésképpen, még ha bizonyítottnak is vesszük azt, hogy a jelen jogvitában az NMa a hozzá benyújtott panaszt nem úgy zárta le, hogy az említett rendelet 5. cikke szerinti határozatot hozott, és hogy prioritási okokra támaszkodott, ez nem akadályozta meg a Bizottságot abban, hogy e rendelet 13. cikkének (2) bekezdése alapján megállapítsa, hogy ezzel a panasszal valamely tagállami versenyhatóság már foglalkozott, és hogy ezzel az indokkal elutasítsa azt.

Az első jogalapnak a téves jogalkalmazásra és nyilvánvaló mérlegelési hibára alapított, második részéről

41 A felperes azzal érvel, hogy a Bizottság tévesen alkalmazta a jogot, és nyilvánvaló mérlegelési hibát követett el akkor, amikor az NMa-nak egy olyan panasszal kapcsolatos határozatára támaszkodott, amely nem az uniós versenyjogi szabályokra tekintettel lefolytatott, hanem a nemzeti légiközlekedési jogra vonatkozó vizsgálat tárgyát képezte.

42 A Bizottság és a beavatkozó vitatja a felperes érveit.

43 Igaz, hogy az 1/2003 rendelet 13. cikkének (2) bekezdése az említett rendelet valamennyi rendelkezéséhez hasonlóan olyan helyzetekre vonatkozik, amelyekben az EUMSZ 101. cikk és az EUMSZ 102. cikk végrehajtásáról van szó. Különösen e rendelet 3. cikkének (1) bekezdése előírja, hogy amikor a tagállami versenyhatóságok a nemzeti versenyjogot alkalmazzák a piacon erőfölénnyel rendelkező valamely vállalkozás olyan visszaélésszerű magatartására, amely alkalmas lehet a tagállamok közötti kereskedelem befolyásolására, akkor az EUMSZ 102. cikket is alkalmazniuk kell.

44 A Bizottság ennélfogva csakis akkor utasíthat el egy panaszt az 1/2003 rendelet 13. cikke (2) bekezdésének rendelkezései alapján, ha ez a panasz az uniós versenyjogi szabályokra tekintettel lefolytatott vizsgálat tárgyát képezte.

45 Mindazonáltal e rendelet egyetlen rendelkezése sem tiltja, hogy valamely tagállami versenyhatóság az uniós versenyszabályok tiszteletben tartásának értékelése érdekében lefolytatott vizsgálatban olyan következtetésekre támaszkodjon, amelyekre egy másik nemzeti szabályozás tekintetében elvégzett vizsgálat során jutott. A versenyhatóságok hálózatán belüli együttműködésről szóló közlemény 21. pontja csupán annyit jegyez meg, hogy „[az 1/2003 rendelet] 13. cikkéhez akkor lehet folyamodni, ha a megállapodás vagy magatartás ugyanarra a jogsértésre (jogsértésekre), és ugyanarra az érintett földrajzi és termékpiacra vonatkozik”.

46 A fentiekből az következik, hogy a Bizottság valamely panasznak az 1/2003 rendelet 13. cikke (2) bekezdésének rendelkezései alapján történő elutasításához jogszerűen támaszkodhat arra az indokra, hogy valamely tagállami versenyhatóság vizsgálatot követően korábban már elutasította ezt a panaszt olyan következtetésekre támaszkodva, amelyekre más nemzeti jogi rendelkezések tekintetében elvégzett vizsgálat során jutott, feltéve hogy ezt a vizsgálatot az uniós versenyjogi szabályokra tekintettel folytatták le.

47 A jelen ügyben a megtámadott határozatból kitűnik, hogy a Bizottság úgy vélte, hogy az NMa az EUMSZ 102. cikk rendelkezései alapján foglalkozott a felperes panaszával. A Bizottság megjegyezte, hogy az NMa többek között kifejtette, hogy a légiközlekedési jog tekintetében elvégzett vizsgálat alapján levont következtetések milyen mértékben relevánsak a versenyjog alapján elvégzett vizsgálatra nézve, amennyiben leírta a két szabályozás között fennálló hasonlóságokat, az érintett szolgáltatások egyenértékűségét összehasonlította, és értékelte a Schiphol díjszabása által okozott versenyhátrányt. Véleménye szerint az NMa ily módon megvizsgálta, hogy a díjak arányban állnak-e a költségekkel, azokat összehasonlította más nemzetközi repülőterek díjaival, és értékelte azokat a felperes által igénybe vett szolgáltatás minőségének fényében. Végül úgy értékelte, hogy nem kell állást foglalnia az NMa által előadott érvekkel és következtetésekkel kapcsolatban, sem pedig az NMa által alkalmazott módszerrel kapcsolatban.

48 Egyébiránt az NMa 2009. december 16-i határozatából kitűnik, hogy az NMa a felperes panaszát az MW 24. cikk és az EUMSZ 102. cikk rendelkezéseire tekintettel vizsgálta meg. Az NMa ebben a határozatban többek között arra az álláspontra helyezkedett, amint azt a Bizottság a megtámadott határozatban megjegyezte, hogy a WL 8.25d. cikk (2) és (3) bekezdésében foglalt hátrányos megkülönböztetés tilalma és az ésszerű jelleg fogalmainak értékelése hasonló az uniós versenyjogban végzett értékeléshez. Továbbá emlékeztetett arra, hogy a 2009. július 14-i határozatában a WL rendelkezéseit az uniós bíróságok EUMSZ 102. cikkre vonatkozó ítélkezési gyakorlatának megfelelően értelmezte. Ezenkívül megjegyezte, hogy az érintett piacnak a versenyjogi rendelkezések alapján lefolytatott vizsgálat keretében elvégzendő meghatározására a jelen ügyben nincs szükség, mivel vélelmezte, hogy a Schiphol gazdasági hatalmi helyzetben van.

49 A fentiekből következik, hogy a Bizottság nem alkalmazta tévesen a jogot akkor, amikor a felperes panaszát az 1/2003 rendelet 13. cikke (2) bekezdésének rendelkezései alapján elutasította, mivel úgy vélte, hogy valamely tagállami versenyhatóság az EUMSZ 102. cikk rendelkezései alapján foglalkozott ezzel a panasszal.

50 Elismerve ugyan, hogy a WL szóban forgó rendelkezései részben az uniós versenyjogból eredő koncepciókra utalnak, a felperes öt érvet hoz fel annak bizonyítására, hogy a Bizottság nyilvánvaló mérlegelési hibát követett el akkor, amikor arra az álláspontra helyezkedett, hogy az NMa az EUMSZ 102. cikk rendelkezései alapján foglalkozott a panaszával.

51 A fenti 20. pontból kitűnik, hogy a felperes érveinek megválaszolása érdekében a Törvényszéknek csupán azt kell megvizsgálnia, hogy a Bizottság azáltal, hogy a panaszt az 1/2003 rendelet 13. cikkének (2) bekezdése alapján elutasította, nem alkalmazta-e tévesen a jogot, illetve nem követett-e el nyilvánvaló mérlegelési hibát akkor, amikor úgy vélte, hogy az NMa az uniós versenyjogra tekintettel már foglalkozott a felperes panaszával. A Bizottság feladata volt, hogy ennek keretében megvizsgálja, hogy az NMa a felperes panaszát nem anélkül utasította-e el, hogy azt előzőleg megvizsgálta volna az

uniós versenyjogi szabályok tekintetében. A Törvényszék felülvizsgálata azonban nem vezethet az NMa határozata megalapozottságának, vagy az eljárásának, illetve az általa alkalmazott módszernek az értékeléséhez, amelyet egyébiránt maga a Bizottság sem végzett el, és amely a nemzeti bíróságok feladata.

52 Elsősorban a felperes azt hangsúlyozza, hogy az NMa nem határozta meg az érintett piacot, amely véleménye szerint az EUMSZ 102. cikk tiszteletben tartására vonatkozó valamennyi vizsgálat elengedhetetlen eleme, és hogy a Bizottság ennélfogva nem tekinthette volna úgy, hogy a panasszal az NMa ezen rendelkezés alapján foglalkozott. Az ilyen érvet azonban a Törvényszék által végzett felülvizsgálatnak a fenti 51. pontban felidézett terjedelmére és céljára tekintettel mint hatástalant el kell utasítani. Ez az érv ugyanis az NMa által a felperes panaszának elbírálása érdekében elvégzett elemzés módszerére és megalapozottságára vonatkozik.

53 A teljesség kedvéért meg kell állapítani, hogy a jelen ügyben az NMa-nak nem kellett meghatároznia az érintett piacot.

54 Igaz, hogy az ítélkezési gyakorlat értelmében az érintett piac behatárolása alapvető jelentőséggel bír annak meghatározásához, hogy valamely vállalkozás erőfölényben van-e, mivel a versenylehetőségeket csakis a szóban forgó termékek vagy szolgáltatások azon jellemzőire tekintettel lehet értékelni, amelyek miatt e termékek vagy szolgáltatások különösen alkalmasak az állandó szükségletek kielégítésére, és más termékekkel, illetve szolgáltatásokkal kevéssé felcserélhetők (1973. február 21-i Europemballage és Continental Can kontra Bizottság ítélet, 6/72, EBHT, EU:C:1973:22, 32. pont; 2007. január 30-i France Télécom kontra Bizottság ítélet, T-340/03, EBHT, EU:T:2007:22, 78. pont). Ezenkívül az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az erőfölényt azon tény bizonyítja, hogy a szóban forgó vállalkozás olyan gazdasági hatalmi helyzetben van, amely révén lehetősége van megakadályozni a hatékony verseny fenntartását az érintett piacon azáltal, hogy versenytársaitól, üzletfeleitől és végeredményben a fogyasztóktól jelentős mértékben függetlenül viselkedhet (1978. február 14-i United Brands és United Brands Continentaal kontra Bizottság ítélet, 27/76, EBHT, EU:C:1978:22, 65. pont; 1979. február 13-i Hoffmann-La Roche kontra Bizottság ítélet, 85/76, EBHT, EU:C:1979:36, 38. pont; a fent hivatkozott France Télécom kontra Bizottság ítélet, EU:T:2007:22, 99. pont).

55 Mindazonáltal a jelen ügyben az NMa 2009. július 14-i határozatából kitűnik, hogy vélelmezte azt, hogy a beavatkozó gazdasági hatalmi helyzetben van, és hogy ennélfogva, amint az NMa a 2009. december 16-i határozatának 16. pontjában megjegyezte, mivel a beavatkozó erőfölényben van, nincs szükség az érintett piac meghatározására. A Bizottság tehát semmi esetre sem követett el nyilvánvaló hibát akkor, amikor úgy értékelte, hogy a felperes panaszával az uniós versenyjogban előírt vizsgálati szabályokat tiszteletben tartva foglalkoztak.

56 Másodsorban a felperes azt állítja, hogy az EUMSZ 102. cikkre tekintettel elvégzett vizsgálat alapján az NMa eltérő következtetésre jutott volna a beavatkozónak a megkülönböztető árakkal kapcsolatos visszaélésszerű magatartását illetően.

57 Először is emlékeztetni kell arra, hogy nem a Törvényszék feladata az NMa határozata jogszerűségének vizsgálata (lásd a fenti 51. pontot). Ezzel szemben a Törvényszék feladata annak vizsgálata, hogy a Bizottság nem alkalmazta-e tévesen a jogot vagy nem követett-e el nyilvánvaló értékelési hibát akkor, amikor arra az álláspontra helyezkedett, hogy az NMa már foglalkozott a felperes panaszával, amennyiben az EUMSZ 102. cikkben foglalt hátrányos megkülönböztetés fogalmát alkalmazta.

58 E tekintetben a megtámadott határozatból kitűnik, hogy az NMa a 2009. július 14-i határozatának alapjául szolgáló elemzésben figyelembe vette az EUMSZ 102. cikkben foglalt hátrányos megkülönböztetés fogalmát. Amint ugyanis a Bizottság a megtámadott határozatban megjegyezte, az NMa a 2009. július 14-i határozatában egyaránt megvizsgálta a beavatkozó által a különböző légitársaságoknak nyújtott szolgáltatások egyenértékűségét, és értékelte a díjak által okozott

versenyhátrányt (113–156. pont). E vizsgálat elvégzésekor az NMa kifejezetten jelezte, hogy az EUMSZ 102. cikkben foglalt hátrányos megkülönböztetés fogalmát a Bíróság szerinti értelmezésben használta (33. pont).

59 A felperes harmadsorban azt állítja, hogy az NMa egy másik határozatban azt mondta ki, hogy bár a WL-ben található fogalmak a versenyjog segítségével értelmezhetők, valamely ügy egészének a WL-re tekintettel való értelmezése nem a versenyjog keretében történik, és hogy a WL alapján lefolytatott vizsgálat keretében nem lehet megválaszolni a versenyszabályok megsértésére vonatkozó valamennyi kérdést. Ez a tényező azonban, még ha bizonyítást is nyer, nincs hatással a megtámadott határozat jogszerűségére, mivel egyrészt a jelen ügyben a Bizottságra nézve nem volt kötelező az NMa által egy másik ügyben elfogadott értékelés, másrészt pedig a fentiekből kitűnik, hogy a Bizottság valóban meggyőződött arról, hogy az NMa a hozzá benyújtott panasszal az EUMSZ 102. cikk szempontjából foglalkozott.

60 A felperes negyedsorban azt állítja, hogy a WL-lel kapcsolatos valamely panasz vizsgálatát kizárólag a repülési hatóság végzi, amely a versenyjogi igazgatóságától eltérő hatáskörökkel és feladatkörökkel rendelkezik, és amely nem veszi figyelembe az uniós versenypolitika általános célkitűzéseit. Ezt az érvet azonban el kell utasítani, mivel a repülési hatóság a holland versenyhatóság egyik szervezeti egysége volt, és az NMa határozatát, amelyre a Bizottság a felperes panaszának elutasításakor támaszkodott, annak egyetlen kollégiuma fogadta el. Emlékeztetni kell arra ugyanis, hogy az 1/2003 rendelet 13. cikke (2) bekezdésének rendelkezései az említett rendelet egészéhez hasonlóan „tagállami versenyhatóságra” utalnak, anélkül hogy különbséget tennének e hatóság különböző szervezeti egységei közt. Következésképpen a felperesnek a WL-re alapított panaszát elbíráló csoportok összetétele irreleváns, mivel az NMa a felperes panaszát a versenyjogra tekintettel vizsgálta meg, és a fentiekből kitűnik, hogy az NMa joggal támaszkodhatott a WL-re alapított panasszal kapcsolatban lefolytatott elemzésre.

61 Végül, utolsó sorban, el kell utasítani a felperes azon érvét, amely szerint a megtámadott határozat a potenciális visszaélések széles körét vonhatja ki a versenyhatóságok felügyelete alól, ami sérti az EUMSZ 102. cikk rendelkezéseit. A fentiekből kitűnik ugyanis, hogy a megtámadott határozat egyáltalán nem eredményezte a beavatkozónak az EUMSZ 102. cikk alkalmazása alóli kivonását.

62 A fentiek összességéből az következik, hogy a felperes nem bizonyította, hogy a Bizottság nyilvánvaló mérlegelési hibát követett el akkor, amikor arra az álláspontra helyezkedett, hogy az NMa az EUMSZ 102. cikk rendelkezései alapján foglalkozott a panaszával.

63 Következésképpen a Bizottság nem alkalmazta tévesen a jogot, és nem is követett el nyilvánvaló mérlegelési hibát akkor, amikor arra az álláspontra helyezkedett, hogy az NMa a felperes panaszával az uniós versenyjogra tekintettel foglalkozott.

64 Az első jogalapot tehát teljes egészében el kell utasítani.

Az indokolási kötelezettség megsértésére alapított, második jogalapról

65 A felperes szerint a megtámadott határozat, amennyiben másodlagos jelleggel az uniós érdek hiánya miatt elutasítja a panaszát, elégtelen indokolást tartalmaz.

66 A Bizottság azt állítja, hogy a szükségképpen másodlagos jellegű második jogalapot el kell utasítani, mivel a megtámadott határozat, amelyet az NMa 2009. december 16-i határozata kiegészít, világosan kifejti annak indokait, hogy az ügy miért nem bírt megfelelő uniós érdekkel.

67 A megtámadott határozatból kitűnik, hogy a Bizottság, amely e határozatot az 1/2003 rendelet 13. cikkének (2) bekezdésére alapította, egyébiránt kifejtette, hogy mindenesetre úgy véli, hogy a panaszt az uniós érdek hiánya miatt el lehet utasítani, mivel – tekintettel az NMa által a vizsgálatát követően levont azonos következtetésre – csekély a jogsértés bizonyításának valószínűsége.

68 Előzetesen meg kell állapítani, hogy mivel a Bizottság a felperes panaszát csupán másodlagos jelleggel utasította el az uniós érdek hiánya miatt, a második jogalap, még ha azt el is kellene fogadni, nem eredményezheti a megtámadott határozat megsemmisítését (lásd ebben az értelemben: 1997. február 27-i FFSA és társai kontra Bizottság ítélet, T-106/95, EBHT, EU:T:1997:23, 199. pont).

69 Mindenesetre meg kell állapítani, hogy a megtámadott határozat megfelelően indokolt. Emlékeztetni kell arra ugyanis, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az 1/2003 rendelet 7. cikke nem jogosítja fel a panaszost arra, hogy a Bizottságtól az állítólagos jogsértés fennállására vagy fenn nem állására vonatkozóan végleges határozatot követeljen, és a Bizottságot nem kötelezi arra, hogy az eljárást a végleges határozat meghozataláig mindenképpen folytassa (1979. október 18-i GEMA kontra Bizottság ítélet, 125/78, EBHT, EU:C:1979:237, 18. pont; 2001. május 17-i IECC kontra Bizottság ítélet, C-449/98 P, EBHT, EU:C:2001:275, 35. pont). Ezzel szemben a Bizottságnak alaposan meg kell vizsgálnia a panaszos által tudomására hozott ténybeli és jogi körülmények összességét (1983. október 11-i Schmidt kontra Bizottság ítélet, 210/81, EBHT, EU:C:1983:277, 19. pont; 1987. november 17-i British American Tobacco és Reynolds Industries kontra Bizottság ítélet, 142/84 és 156/84, EBHT, EU:C:1987:490, 20. pont). A panaszosnak joga van ahhoz, hogy a Bizottság határozata útján, amely bírósági felülvizsgálat tárgyát képezheti, értesüljön a panasza sorsáról (1997. március 18-i Guérin automobiles kontra Bizottság ítélet, C-282/95 P, EBHT, EU:C:1997:159, 36. pont; a fent hivatkozott IECC kontra Bizottság ítélet, 35. pont).

70 E tekintetben a Bizottságot indokolási kötelezettség terheli akkor, amikor megtagadja a panasz vizsgálatának folytatását. Az indokolásnak elég pontosnak és részletesnek kell lennie ahhoz, hogy a Törvényszék annak alapján ténylegesen képes legyen felülvizsgálni a Bizottságot a prioritások meghatározásában megillető diszkrecionális jogkör gyakorlását, és ezen intézménynek meg kell jelölnie a határozat indokolásának alapjául szolgáló tényállási elemeket, és a határozat meghozatalához vezető jogi megfontolásokat (2011. március 31-i EMC Development kontra Bizottság végzés, C-367/10 P, EU:C:2011:203, 75. pont).

71 A jelen ügyben a megtámadott határozatból kitűnik, hogy a Bizottság úgy vélte, hogy az NMa által levont következtetésekre tekintettel az EUMSZ 102. cikk megsértése bizonyításának valószínűsége csekély. Márpedig emlékeztetni kell arra, hogy az 1/2003 rendelet 4. és 5. cikke értelmében a Bizottság és a tagállami versenyhatóságok párhuzamos hatáskörökkel rendelkeznek az EUMSZ 101. cikk és az EUMSZ 102. cikk alkalmazása terén, és hogy az említett rendelet rendszere a köztük fennálló széleskörű együttműködésen alapul. Ennélfogva az értékelése keretében a Bizottság figyelembe veheti az említett nemzeti hatóságok által hozott intézkedéseket is (Vivendi kontra Bizottság ítélet, fenti 17. pont, EU:T:2013:538, 26. pont).

72 Ezen észrevételekből kitűnik, hogy a Bizottság eleget tett az indokolási kötelezettségének azzal, hogy világosan és egyértelműen kifejtette az annak megállapításához vezető tényállási elemeket és jogi megfontolásokat, hogy az EUMSZ 102. cikk megsértése bizonyításának valószínűsége igen csekély. Mivel e pontosítások alapján a Törvényszék ténylegesen felül tudja vizsgálni a Bizottság diszkrecionális jogkörének a megtámadott határozatban való gyakorlását, meg kell állapítani, hogy a megtámadott határozat e tekintetben megfelelően indokolt.

73 A második jogalap ennélfogva mint megalapozatlan elutasítható, következésképpen a keresetet teljes egészében el kell utasítani.

A költségekről

74 Az eljárási szabályzat 87. cikkének 2. §-a alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Mivel a felperes pervesztes lett, a Bizottság és a Schiphol kérelmeinek megfelelően kötelezni kell ez utóbbiak költségeinek viselésére.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (második tanács)

a következőképpen határozott:

1) **A Törvényszék a keresetet elutasítja.**

2) **A Törvényszék az easyJet Airline Co. Ltd-t kötelezi a költségek viselésére.**

Martins Ribeiro Gervasoni Madise

Kihirdetve Luxembourgban, a 2015. január 21-i nyilvános ülésen.

Aláírások